



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 154

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 29 martie 2001

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE			
136. — Decret privind numirea în funcție a unui judecător financiar	1	și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe	4-5
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 6 din 16 ianuarie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1402 din Codul civil.....	2-3	Decizia nr. 56 din 22 februarie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală și ale art. 207 din Codul penal	6-9
Decizia nr. 27 din 30 ianuarie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23-25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chirieșilor		ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE	
		37. — Ordin privind aprobarea Statutului Casei Naționale de Asigurări de Sănătate	9-16

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind numirea în funcție a unui judecător financiar

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României, precum și ale art. 106 alin. (1) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată, având în vedere propunerea plenului Curții de Conturi, potrivit Hotărârii sale nr. 27 din 8 martie 2001,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Începând cu data de 5 aprilie 2001 doamna Elena Mihăilă se numește în funcția de judecător financiar la Colegiul Jurisdicțional Neamț pe termen de 6 ani.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 23 martie 2001.
Nr. 136.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 6
din 16 ianuarie 2001****referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1402 din Codul civil**

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1402 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vox Univers” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 1.441/2000 al Tribunalului Brașov — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal au răspuns avocat Ioan Bărbat, în calitate de reprezentant al autorului excepției, precum și Irinel Adrian Columbeanu, în calitate de reprezentant al Societății Comerciale „Techno Konsult România” — S.R.L. din București, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia, arătând că retractul litigios reprezintă o expropriere în interes privat, ceea ce contravine Constituției, care stabilește că expropriere este admisă numai pentru cazuri de utilitate publică. În sensul acestor susțineri se invocă și prevederile art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, din care, în opinia autorului excepției, se desprinde ideea că dreptul de proprietate nu este absolut și că intervenția statului trebuie să fie limitată, astfel încât să existe o proporționalitate între interesul general și interesul privat al cetățenilor. În concluzie se apreciază că dispozițiile art. 1402 din Codul civil încalcă prevederile art. 41 alin. (3), ale art. 134 și ale art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție. Se depun note scrise.

Reprezentantul Societății Comerciale „Techno Konsult România” — S.R.L. din București solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, apreciind că justificarea reglementării retractului litigios se găsește în etica raportului juridic de drept civil, în sensul de a-l proteja și pe adversarul din proces al vânzătorului de drepturi litigioase, precum și de a preveni specularea unor drepturi litigioase de către acesta. Se consideră că art. 1402 din Codul civil nu afectează dreptul de proprietate și nici circulația bunurilor, astfel că acest text de lege nu încalcă art. 41 alin. (3), art. 134 și art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție. Se depun note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca fiind nefondată, deoarece apreciază că dispozițiile art. 1402–1404 din Codul civil nu contravin prevederilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 iunie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 1.441/2000, **Tribunalul Brașov — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1402–1404 din Codul civil**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vox Univers” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea apelurilor declarate de părți împotriva Sentinței civile nr. 12.095/1998, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București în Dosarul nr. 1.441/2000.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 1402 din Codul civil reprezintă o „expropriere în interes privat sau echivalentul acesteia”, ceea ce încalcă dispozițiile art. 41 alin. (3) din Constituție, care prevăd că „nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică”. Se mai susține că textele criticate încalcă și prevederile art. 134 din Constituție, „în care se statuează că economia României este economie de piață și deci nu poate fi împiedicată în nici un mod libera circulație a bunurilor”, precum și ale art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție, care asigură ocrotirea proprietății și garantează inviolabilitatea proprietății private.

Tribunalul Brașov — Secția a IV-a civilă, exprimându-și opinia, consideră că excepția de neconstituționalitate „este întemeiată, instituția retractului litigios, astfel cum este reglementată de art. 1402–1404 din Codul civil, consacrand în realitate o expropriere în interes privat, și contravine principiului liberei circulații a bunurilor aflate în circuitul civil”.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În susținerea acestui punct de vedere se arată, în esență, că retractul litigios este o instituție preluată din dreptul roman, prin care se previne specularea drepturilor litigioase. Cu privire la susținerile potrivit cărora retractul litigios reprezintă o expropriere în interes privat se arată că dispozițiile art. 41 alin. (3) din Constituție vizează raporturi stabilite între stat sau unitățile administrativ-teritoriale și persoanele particulare, nicidecum între persoane private.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și

ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Potrivit Încheierii din 27 iunie 2000, pronunțată de Tribunalul Brașov — Secția a IV-a civilă în Dosarul nr. 1.441/2000, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1402, 1403 și 1404 din Codul civil, al căror conținut este următorul:

— Art. 1402: „*Cel în contra căruia există un drept litigios vândut se va putea libera de cesionar numărându-i prețul real al cesiunii, spezele contractului și dobânda din ziua când cesionarul a plătit prețul cesiunii.*”

— Art. 1403: „*Lucrul se socotește litigios când există proces sau contestație asupra fondului dreptului.*”

— Art. 1404: „*Dispozițiile art. 1402 încetează:*

1. *când cesiunea s-a făcut la un comoștenitor sau coproprietar al dreptului cedat;*

2. *când s-a făcut la un creditor, spre plata creanței sale;*

3. *când s-a făcut către posesorul fondului asupra căruia există dreptul litigios.*”

Autorul excepției consideră că aceste dispoziții legale contravin dispozițiilor art. 41 alin. (3), art. 134 alin. (1) și ale art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție, care prevăd:

— Art. 41 alin. (3): „*Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreptă și prealabilă despăgubire.*”

— Art. 134 alin. (1): „*Economia României este economie de piață.*”

— Art. 135 alin. (1) și (6): „*(1) Statul ocrotește proprietatea. [...]*

(6) Proprietatea privată este, în condițiile legii, inviolabilă.”

Examinând excepția de neconstituționalitate referitoare la „prevederile art. 1402, 1403 și 1404 din Codul civil privind retractul litigios”, Curtea Constituțională constată că în speță nu sunt relevante nici prevederile art. 1403 din Codul civil, care reglementează o definiție a dreptului litigios, aplicabilă nu numai retractului litigios (art. 1402), ci și altor ipoteze reglementate prin texte ale Codului civil, nici prevederile art. 1404 din același cod, care stabilesc excepții de la aplicarea art. 1402.

Așa fiind, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1403 și 1404 din Codul civil urmează să fie respinsă ca fiind inadmisibilă. Această soluție se impune în temeiul prevederilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, potrivit căreia Curtea „*decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea*

unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei”; dispoziții coroborate cu cele ale alin. (6) al aceluiași articol, text care stabilește că într-o asemenea situație „*[...] excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1) [...]*”.

În consecință, prin prezenta decizie Curtea Constituțională urmează să se pronunțe numai cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 1402 din Codul civil.

Analizând susținerea autorului excepției potrivit căreia prevederile art. 1402 din Codul civil reglementează o „expropriere în interes privat sau echivalentul acesteia”, ceea ce încalcă dispozițiile art. 41 alin. (3) din Constituție, Curtea reține că acest text constituțional nu este incident în cauză. Aceasta deoarece instituția de drept public a exproprierii, prevăzută la art. 41 alin. (3) din Constituție, vizează raporturi stabilite între stat sau unitățile administrativ-teritoriale și persoane particulare, iar nu raporturi stabilite între persoane private, așa cum sunt cele cărora le sunt aplicabile dispozițiile art. 1402 din Codul civil.

În ceea ce privește susținerea referitoare la încălcarea prin dispozițiile art. 1402 din Codul civil a art. 135 alin. (1) și (6) din Constituție, referitoare la ocrotirea și inviolabilitatea proprietății, Curtea constată că retractul litigios nu numai că nu contravine dispozițiilor constituționale menționate, ci că acesta a fost instituit de legiuitor spre a preveni specularea drepturilor litigioase. Dimpotrivă, textul de lege criticat ocrotește drepturile cesionarului de vreme ce art. 1402 din Codul civil prevede că acesta va primi nu numai prețul real al cesiunii, ci și cheltuielile și dobânzile din ziua în care a cumpărat dreptul litigios. Așa fiind, Curtea urmează să respingă și această critică de neconstituționalitate.

Autorul excepției mai invocă și contrarietatea dispozițiilor art. 1402 din Codul civil cu prevederile art. 134 alin. (1) din Constituție, care statuează că „*Economia României este economie de piață*”. Analizând această susținere, Curtea Constituțională reține că art. 1402 din Codul civil nu este contrar cerințelor economiei de piață, întrucât instituția retractului litigios reglementată de acest text de lege nu este aplicabilă în materie comercială, așa cum rezultă din prevederile art. 45 din Codul comercial, potrivit cărora „*Contractul litigios prevăzut de art. 1402, 1403 și 1404 din Codul civil nu poate avea loc în caz de cesiune a unui drept derivând dintr-un fapt comercial*”. În consecință, și această critică urmează să fie respinsă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1403 și 1404 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vox Univers” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 1.441/2000 al Tribunalului Brașov — Secția a IV-a civilă.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1402 din Codul civil, excepție ridicată de același autor, în cadrul aceluiași dosar.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 ianuarie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 27

din 30 ianuarie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23–25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23–25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Francisc Zsori în Dosarul nr. 4.908/2000 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 aprilie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 4.908/2000, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 23–25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe**, excepție ridicată de Francisc Zsori.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 72 alin. (3) lit. k) și l), raportate la art. 114, deoarece regimul proprietății și al protecției sociale nu poate face obiectul reglementării prin ordonanțe, ci doar prin legi organice.

Judecătoria Sectorului 1 București, exprimându-și opinia, apreciază că excepția este neîntemeiată, întrucât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 „a fost emisă în scopul de a soluționa raporturile conflictuale existente între proprietari și chiriași, stabilind drepturi și obligații între ambele părți“.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția este neîntemeiată, întrucât prin dispozițiile sale Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 nu reglementează regimul juridic al proprietății și nici nu pune în discuție crearea unui nou drept de proprietate, ci are în vedere raporturile generate de existența unui regim juridic de proprietate față de o terță persoană, care are posesia și folosința unui bun. Guvernul apreciază, de asemenea, că reglementarea conținută în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 urmărește protecția chiriașilor, prin îmbinarea interesului general cu cel particular, asigurându-se astfel atât exercitarea dreptului de proprietate, cât și protecția chiriașilor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Excepția de neconstituționalitate privește dispozițiile art. 23–25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 8 aprilie 1999, texte care au următorul conținut:

— Art. 23: „(1) *Proprietarii au dreptul să ceară și să obțină mutarea chiriașilor din spațiile cu destinația de locuință pe calea unui schimb obligatoriu.*

(2) *Pentru aceasta, proprietarul este obligat să pună la dispoziție chiriașului, cu contract de închiriere, un alt spațiu cu destinația de locuință în aceeași localitate, sau într-o altă localitate, cu acordul chiriașului, cu respectarea suprafeței locuibile minime de 15 m² persoană.*

(3) *Dacă locuința oferită în schimb este proprietatea altei persoane, contractul de închiriere se încheie de către aceasta pentru un termen care nu poate fi mai mic decât cel prevăzut în contractul inițial.*“

— Art. 24: „(1) *Chiriașul nu este obligat să se mute, dacă în locuința care i se oferă în schimb nu i se asigură suprafața locuibilă și numărul de camere la care este îndreptățit conform anexelor nr. 1 și 2 la prezenta ordonanță de urgență, dar nici nu poate pretinde o suprafață locuibilă sau un număr de camere mai mare decât cele la care este îndreptățit potrivit prezentei*

ordonanțe de urgență sau decât cele pe care le deține cu chirie și nici condiții mai bune de locuit decât cele pe care le are în locuința din care urmează să se mute.

(2) Nu i se va putea cere chiriașului să se mute într-o locuință insalubră și nici să accepte o locuință lipsită de dependențele strict necesare — bucătărie, baie, WC —, prevăzute în contractul de închiriere a locuinței din care urmează să se mute.

(3) Chiriașul nu va putea însă să invoce, ca motiv al refuzului de a se muta, faptul că locuința oferită este situată într-un cartier periferic, că este mai puțin confortabilă datorită felului diferit de încălzire, că nu are scară de serviciu sau că are dependențele în folosință comună, în măsura în care îi este asigurată utilizarea lor, că nu are curte ori datorită etajului la care se află locuința oferită în schimb.

(4) În cazul în care locuința din care urmează să se mute chiriașul are și garaj, acesta poate fi evacuat și din garaj, chiar dacă proprietarul nu îi oferă chiriașului un alt garaj la schimb.“;

— Art. 25: „Litigiile dintre proprietari și chiriași, legate de schimbul obligatoriu de locuință, sunt de competența judecătorei în raza căreia se află imobilul. Hotărârea pronunțată de judecătoreie poate fi atacată cu recurs. Hotărârea instanței de recurs este definitivă și irevocabilă.“

Autorul excepției susține că aceste texte de lege contravin dispozițiilor art. 72 alin. (3) lit. k) și l), raportate la art. 114 din Constituție, care prevăd:

— Art. 72 alin. (3) lit. k) și l): „Prin lege organică se reglementează: [...]

k) regimul juridic general al proprietății și al moștenirii;

l) regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele și protecția socială;“;

— Art. 114: „(1) Parlamentul poate adopta o lege specială de abilitare a Guvernului pentru a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice.

(2) Legea de abilitare va stabili, în mod obligatoriu, domeniul și data până la care se pot emite ordonanțe.

(3) Dacă legea de abilitare o cere, ordonanțele se supun aprobării Parlamentului, potrivit procedurii legislative, până la împlinirea termenului de abilitare. Nerespectarea termenului atrage încetarea efectelor ordonanței.

(4) În cazuri excepționale, Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență. Acestea intră în vigoare numai după depunerea lor spre aprobare la Parlament. Dacă Parlamentul nu se află în sesiune, el se convoacă în mod obligatoriu.

(5) Aprobarea sau respingerea ordonanțelor se face printr-o lege în care vor fi cuprinse și ordonanțele ale căror efecte au încetat potrivit alineatului (3).“

Analizând conținutul dispozițiilor legale criticate, Curtea constată că finalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999 este aceea de a reglementa raporturile dintre chiriași și proprietari, de a oferi soluții situațiilor litigioase ivite în procesul aplicării Legii nr. 112/1995 prin utilizarea unor mijloace juridice — inclusiv prin schimbul obligatoriu de locuință — și de a stabili cuantumul chiriei pentru spațiile cu destinația de locuință. Prin dispozițiile ordonanței de urgență nu se reglementează regimul general al proprietății și moștenirii și nici regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele și protecția socială, domenii pentru care, într-adevăr, Constituția prevede necesitatea reglementării prin lege organică.

De asemenea, Curtea observă că intervenția Guvernului printr-o măsură de urgență s-a justificat avându-se în vedere faptul că la data de 18 aprilie 1999 expira termenul prevăzut de Legea nr. 17/1994 pentru prelungirea sau reînnoirea contractelor de închiriere privind unele contracte locative, iar emiterea unei ordonanțe de urgență se impunea pentru evitarea unor posibile conflicte între proprietari și chiriași.

Față de motivele arătate, excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată și urmează să fie respinsă.

De altfel, la aceeași soluție de respingere a excepției de neconstituționalitate se ajunge și pe baza argumentelor înfățișate în opinia separată formulată la Decizia Curții Constituționale nr. 15 din 25 ianuarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 14 iunie 2000, opinie pe care autorii acesteia, membri ai completului de judecată, o mențin și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23–25 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Francisc Zsori în Dosarul nr. 4.908/2000 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 ianuarie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 56

din 22 februarie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală și ale art. 207 din Codul penal

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală și ale art. 207 din Codul penal, excepție ridicată de Ralu Traian Filip în Dosarul nr. 224/1999 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, considerând că dispozițiile art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală privind punerea în mișcare a acțiunii penale la plângerea prealabilă a persoanei vătămate nu contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, deoarece nu conțin dispoziții discriminatorii sau privilegii. Se consideră că și dispozițiile art. 207 din Codul penal referitoare la proba verității sunt conforme cu prevederile constituționale, întrucât nu se încalcă prezumția de nevinovăție, prevăzută la art. 23 alin. (8), libertatea conștiinței, consacrată prin art. 29, libertatea de exprimare, garantată de art. 30, și nici dreptul la informație, prevăzut la art. 31 alin. (1) din Constituție, libertăți care, potrivit art. 30 alin. (6) și art. 54 din Constituție, trebuie exercitate cu bună-credință, fără a se încălca drepturile și libertățile celorlalți.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 septembrie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 224/1999, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală și ale art. 207 din Codul penal**, excepție ridicată de Ralu Traian Filip.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea în drepturi, întrucât, ca urmare a „plângerii prealabile a persoanei vătămate, acțiunea penală se pune în mișcare, persoana chemată în judecată devenind *«inculpat»*” și pentru că prin aceste dispoziții legale „se creează posibilitatea,

pentru partea vătămată, la exercitarea abuzivă a dreptului său procesual”. Se mai susține că drepturile procesuale ale părții vătămate sunt mai largi decât ale presupusului făptuitor, „devenit și citat ca inculpat în cauză, deși legea îl prezumă *«nevinovat»* până la momentul în care hotărârea pronunțată de instanța de judecată va deveni definitivă”. În ceea ce privește dispozițiile art. 207 din Codul penal autorul excepției consideră că acestea „sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 23 alin. (8), ale art. 29, 30 și 31 din Constituția României”. În acest sens se arată că „proba verității se aplică, în egală măsură, și faptelor și opiniilor, judecăților de valoare”, situație în care ea „reprezintă o măsură restrictivă a libertății de exprimare și a libertății presei în egală măsură atunci când se referă la infracțiunea de insultă, dar și în cazul în care vizează infracțiunea de calomnie. Ea este în egală măsură imposibil de realizat, din această perspectivă inutilă, și ea își vedește caracterul demagogic, specific regimului totalitar în care a fost instituită”. Se mai arată că legea nu definește conținutul „*interesului legitim*”, lăsând astfel o marjă de libertate nepermisă, discreționară, autorităților care aplică legea, „atât în ceea ce privește organul de cercetare și urmărire penală, cât și autoritatea judecătorească”.

Judecătoria Sectorului 1 București, exprimându-și opinia, apreciază că dispozițiile art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală nu încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât „nu se face nici o discriminare a inculpatului pe criterii de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, opinie, apartenență politică, avere sau origine socială”, iar „punerea în mișcare a acțiunii penale nu echivalează cu soluționarea în fond a cauzei”. În opinia instanței dispozițiile art. 207 din Codul penal sunt, de asemenea, constituționale, deoarece „Cerința interesului legitim apare în lege tocmai pentru a nu permite o exercitare abuzivă a probei verității”.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală este nefondată, întrucât aceste dispoziții nu încalcă art. 16 alin. (1) din Constituție, „text care trebuie interpretat în legătură cu art. 4 din Constituție, în care sunt prevăzute criteriile egalității în drepturi, și anume: rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenență politică, avere și origine socială. În raport cu aceste criterii constituționale art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală nu creează nici privilegii, nici discriminări, neîncalcând vreunul dintre criteriile egalității în drepturi enumerate în art. 4 din Constituție”. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a art. 207

din Codul penal se arată că acest text de lege „nu poate aduce nici o atingere principiului prezumției de nevinovăție, având în vedere obiectul de reglementare diferit“. Referitor la criticile privind încălcarea art. 29, 30 și 31 din Constituție se arată, în aceeași opinie exprimată de Guvern, că acestea sunt nefondate, întrucât „libertatea conștiinței trebuie să se manifeste în spirit de toleranță și respect reciproc“, iar „libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine, drepturile și libertățile constituționale, inclusiv libertatea de exprimare și dreptul la informație, trebuie să fie exercitate cu bună-credință, fără a fi încălcate drepturile și libertățile celorlalți“. Se consideră că, dimpotrivă, „art. 207 din Codul penal asigură posibilitatea promovării drepturilor menționate“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală și ale art. 207 din Codul penal, care au următorul cuprins:

— art. 279 alin. 1: *„Punerea în mișcare a acțiunii penale se face numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede că este necesară astfel de plângere.“*

— art. 207: *„Proba verității celor afirmate sau imputate este admisibilă, dacă afirmarea sau imputarea a fost săvârșită pentru apărarea unui interes legitim. Fapta cu privire la care s-a făcut proba verității nu constituie infracțiunea de insultă sau calomnie.“*

Textele constituționale invocate de autorul excepției ca fiind încălcate au următoarea redactare:

— art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.“*

— art. 23 alin. (8): *„Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată.“*

— art. 29 alin. (1) și (2): *„(1) Libertatea gândirii și a opiniilor, precum și libertatea credințelor religioase nu pot fi îngădite sub nici o formă. Nimeni nu poate fi constrâns să adopte o opinie ori să adere la o credință religioasă, contrare convingerilor sale.“*

(2) *Libertatea conștiinței este garantată; ea trebuie să se manifeste în spirit de toleranță și de respect reciproc.“*

— art. 30 alin. (1): *„Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public sunt inviolabile.“*

— art. 31 alin. (1): *„Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngădit.“*

Autorul excepției consideră că este neconstituțională instituția plângerii prealabile, prevăzută la art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală ca o condiție necesară pentru punerea în mișcare a acțiunii penale, deoarece persoana împotriva căreia se formulează o astfel de plângere devine inculpat, fără existența vreunei probe care să ateste vinovăția sa. Se mai susține că „drepturile procesuale ale părții vătămate sunt mult mai largi decât ale presupusului făptuitor, devenit și citat ca inculpat în cauză, deși legea îl prezumă nevinovat până în momentul în care hotărârea pronunțată de instanța de judecată va deveni definitivă“.

1. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală, Curtea constată că sub acest aspect nu pot fi reținute criticile formulate, având în vedere următoarele considerente:

Condiționarea punerii în mișcare a acțiunii penale de existența plângerii prealabile a persoanei vătămate reprezintă o excepție de la regula generală a oficialității procesului penal, înscrisă în art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală. Cazurile în care este necesară plângerea prealabilă se împart în două categorii: în cazul anumitor infracțiuni, prevăzute expres și limitativ de lege, plângerea prealabilă se depune direct la instanța de judecată, iar în cazul altor infracțiuni, determinate, de asemenea, prin lege, plângerea trebuie adresată organului de urmărire penală competent, sesizarea instanței urmând să se facă prin rechizitoriul procurorului. Potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție *„Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege“*. Stabilirea infracțiunilor în cazul cărora este necesară plângerea prealabilă, a acelora în care trebuie efectuată urmărirea penală, precum și a celor în cazul cărora sesizarea instanței de judecată se face prin plângerea prealabilă directă a persoanei vătămate este lăsată de Constituție la libera opțiune a legiuitorului.

Curtea observă că în orice proces penal, începând din momentul declanșării sale (începerea urmăririi penale sau sesizarea instanței de judecată), sunt implicate diferite părți: învinuit, inculpat, parte vătămată, parte civilă, parte responsabilă civilmente, părți care au drepturi și obligații egale. Norma procedurală penală criticată nu prevede privilegii sau îngădiri ale exercitării drepturilor procesuale pentru nici una dintre părțile procesului penal, iar distincțiile făcute între calitatea părților nu înseamnă nici privilegii și nici discriminări. Totodată Curtea reține că prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice nu sunt încălcate nici prin faptul că textul de lege menționat nu conține privilegii sau discriminări de natura celor prevăzute la art. 4 din Constituție, și anume: de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de opinie, de apartenență politică, de avere sau de origine socială.

Curtea reține, de asemenea, că nu pot fi primite nici criticile referitoare la încălcarea, prin art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală, a dispozițiilor art. 23 alin. (8) din Constituție, deoarece calitatea procesuală de inculpat, definită la art. 23 din Codul de procedură penală ca fiind *„Persoana împotriva căreia s-a pus în mișcare acțiunea penală“*, nu reprezintă o prejudecare a cauzei și nu răstoarnă prezumția de nevinovăție prevăzută de acest text constituțional, în conformitate cu care, *„Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana*

este considerată nevinovată“. De asemenea, nu sunt prejudiciate interesele legitime ale persoanei inculpate care, la fel ca și oricare parte din procesul penal, își poate exercita dreptul la apărare și poate solicita administrarea oricăror probe legale pentru combaterea susținerilor formulate în acuzare. În vederea apărării împotriva unor inculpări vădit nefondate sau șicanatoare inculpatul are la dispoziție și mijloace de drept penal, existând posibilitatea tragerii la răspundere penală a celor care l-au reclamat, pentru săvârșirea infracțiunii de denunțare calomnioasă, prevăzută la art. 259 din Codul penal.

Curtea Constituțională a mai fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală, reținându-se, spre exemplu, prin Decizia nr. 162 din 21 septembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 2 noiembrie 2000, că aceasta este neîntemeiată, dispozițiile legale fiind constituționale, deoarece „nu aduc atingere acestor drepturi fundamentale ale omului, obiectul reglementării constituindu-l doar procedura de punere în mișcare a acțiunii penale numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede că este necesară o astfel de plângere“.

Considerentele și soluția adoptată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

2. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 din Codul penal Curtea reține, de asemenea, că este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate sunt conforme cu prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

Autorul excepției consideră că art. 207 din Codul penal încalcă art. 23 alin. (8) din Constituție, deoarece nu permite proba verității decât în cazul în care „*afirmarea sau imputarea a fost săvârșită pentru apărarea unui interes legitim*“, fără a se defini sintagma „*interes legitim*“, și în acest mod inculpatul nu poate proba lipsa de temeinicie a acuzațiilor.

Curtea constată că textul de lege criticat nu este de natură să contravină prezumției de nevinovăție prevăzute la art. 23 alin. (8) din Constituție, ci, dimpotrivă, oferă posibilitatea efectuării probei verității în cazul în care a existat un interes legitim care să justifice afirmarea sau imputarea adresată persoanei vătămate, caz în care fapta nu constituie infracțiunea de insultă sau calomnie. Textul de lege circumscrie în acest mod însăși latura obiectivă a celor două infracțiuni la acele fapte care nu sunt justificate de un interes prevăzut, ocrotit sau garantat de lege. Totodată Curtea reține că operează prezumția de nevinovăție, prevăzută de textul constituțional amintit, și cu privire la inculpații trimiși în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor de calomnie și insultă, dispozițiile legale criticate nefăcând o astfel de distincție.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 29 din Constituție, și anume a alin. (1) și (2), referitoare la libertatea conștiinței și la garantarea acesteia, Curtea constată că reglementarea probei verității în cazul infracțiunilor de insultă și calomnie, prin art. 207 din Codul penal, nu aduce nici un fel de atingere libertății conștiinței, garantată de Legea fundamentală, ci, dimpotrivă, asigură exercitarea cu bună-credință a libertății gândirii și a opiniilor, fără să

se încalce drepturile și libertățile fundamentale ale celorlalți, în spiritul art. 54 din Constituție. În același timp, potrivit alin. (2) al art. 29 din Constituție, libertatea conștiinței „*trebuie să se manifeste în spirit de toleranță și de respect reciproc*“. Or, faptele de insultă și calomnie demonstrează tocmai o lipsă de respect, care numai în cazul existenței unui interes legitim ce le-a determinat, interes dovedit prin proba verității, nu constituie infracțiuni. Incriminarea unor asemenea fapte este însă în competența legiuitorului, iar nu în competența contenciosului constituțional.

Curtea constată că nu este întemeiată nici critica referitoare la încălcarea art. 30 alin. (1) din Constituție, deoarece libertatea de exprimare, ca orice altă libertate sau drept fundamental, trebuie să fie exercitată cu bună-credință, potrivit art. 54 din Constituție, „*fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți*“, iar conform art. 30 alin. (6), „*Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine*“.

Referitor la critica privind încălcarea, prin art. 207 din Codul penal, a prevederilor art. 31 alin. (1) din Constituție, referitoare la dreptul la informație, Curtea reține că nici această critică nu poate fi primită, deoarece nici acest drept fundamental nu este lezat de restricțiile privind admisibilitatea probei verității.

De altfel, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 207 din Codul penal, respingând excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții. Astfel, prin Decizia nr. 134 din 6 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 august 2000, Curtea a stabilit că art. 207 din Codul penal nu încalcă principiul prezumției de nevinovăție consacrat de art. 23 alin. (8) din Constituție, deoarece el „nu reglementează stabilirea vinovăției în cazul infracțiunilor de insultă și de calomnie. În realitate acest text de lege instituie posibilitatea inculpatului de a dovedi veridicitatea afirmărilor sau imputărilor făcute, aceasta constituind un caz special de înlăturare a caracterului penal al faptei, prin lipsa pericolului social, dacă fapta a fost săvârșită pentru apărarea unui interes legitim“. S-a mai reținut că „Apărarea drepturilor și a libertăților cetățenilor impune, în unele situații, sancționarea penală a afirmărilor și imputărilor, chiar dacă acestea se referă la fapte adevărate, dar nu au fost făcute pentru apărarea unui «*interes legitim*»“. De altfel, necesitatea sancționării rezultă din prevederile art. 30 alin. (6) din Constituție“. Prin aceeași decizie Curtea a constatat și faptul că textul art. 207 din Codul penal „Este în deplină concordanță cu prevederile art. 10 pct. 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale“, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Considerentele și soluția adoptate prin decizia citată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neexistând elemente noi care să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Curtea consideră, de asemenea, că invocarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la distincția dintre fapte și judecăți de valoare (și anume, hotărârea în cazul „*Lingens împotriva Austriei*“, 1986) nu este concludentă în cauză, întrucât art. 207 din Codul penal se referă la fapte determinate privitoare la o persoană, deci elemente concrete care pot fi dovedite, iar nu la judecăți de valoare a căror dovedire nu este posibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 1 din Codul de procedură penală și ale art. 207 din Codul penal, excepție ridicată de Ralu Traian Filip în Dosarul nr. 224/1999 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 februarie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

ACTE ALE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE

ORDIN

privind aprobarea Statutului Casei Naționale de Asigurări de Sănătate

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, în temeiul prevederilor art. 93 alin. (3) lit. a) din Legea asigurărilor sociale de sănătate nr. 145/1997, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere:

— Hotărârea nr. 6/2001 a Consiliului de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate privind aprobarea modificării și completării Statutului Casei Naționale de Asigurări de Sănătate;

— Referatul de aprobare nr. 440/2001 al Direcției juridic contencios, avizat de directorul general al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și aprobat de președintele acesteia, emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate prezentat în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 19 martie 1999, modificat și completat prin

hotărârile Consiliului de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 48/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 24 februarie 2000, și nr. 44/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 394 din 23 august 2000.

Art. 3. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării lui în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CASEI NAȚIONALE DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE,
prof. univ. dr. **EUGENIU ȚURLEA**

București, 21 martie 2001.
Nr. 37.

ANEXĂ

STATUTUL

Casei Naționale de Asigurări de Sănătate

În temeiul dispozițiilor Legii asigurărilor sociale de sănătate nr. 145/1997, cu modificările și completările ulterioare, Consiliul de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate adoptă următorul statut:

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Casa Națională de Asigurări de Sănătate este instituție publică autonomă de interes național, cu personalitate juridică, fără scop lucrativ, având ca principal

obiect de activitate asigurarea funcționării unitare și coordonate a sistemului de asigurări sociale de sănătate din România.

(2) Casele de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității

Judecătorești și Casa de Asigurări de Sănătate a Transporturilor sunt instituții publice autonome de interes local, cu personalitate juridică, fără scop lucrativ, care administrează și gestionează în mod autonom fondul de asigurări sociale de sănătate propriu, cu respectarea normelor elaborate de Casa Națională de Asigurări de Sănătate, asigurând funcționarea sistemului de asigurări de sănătate la nivel local.

(3) Casele de asigurări de sănătate prevăzute la alin. (2) se organizează și funcționează potrivit statutelor proprii, normelor elaborate de Casa Națională de Asigurări de Sănătate și prezentului statut.

(4) Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești și Casa de Asigurări de Sănătate a Transporturilor se organizează și funcționează pe baza prevederilor Legii asigurărilor sociale de sănătate nr. 145/1997, cu modificările și completările ulterioare, a actelor normative proprii de înființare și a statutelor aprobate.

Art. 2. — Casa Națională de Asigurări de Sănătate stabilește și conduce politica și strategia generală în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate din România prin sistemul caselor de asigurări de sănătate.

Art. 3. — Sistemul de asigurări sociale de sănătate este obligatoriu și funcționează descentralizat, autonom, pe baza principiului solidarității și al subsidiarității în colectarea și utilizarea fondurilor, în conformitate cu normele stabilite de Casa Națională de Asigurări de Sănătate.

Art. 4. — Casa Națională de Asigurări de Sănătate are sediul în municipiul București, Calea Călărașilor nr. 248, sectorul 3, are siglă proprie, conform anexei nr. 1 la prezentul statut, și funcționează în conformitate cu prevederile Legii nr. 145/1997, cu modificările și completările ulterioare, ale prezentului statut, precum și cu alte dispoziții legale aplicabile sistemului de asigurări sociale de sănătate.

CAPITOLUL II

Atribuțiile Casei Naționale de Asigurări de Sănătate

Art. 5. — Casa Națională de Asigurări de Sănătate are următoarele atribuții:

1. administrează, împreună cu casele de asigurări de sănătate, Fondul de asigurări sociale de sănătate;

2. avizează proiectele de acte normative care au incidență asupra constituirii și utilizării fondurilor asigurărilor sociale de sănătate;

3. controlează respectarea dreptului asiguraților la servicii medicale, medicamente și materiale sanitare în mod nediscriminatoriu, în condițiile legii;

4. stabilește strategia generală a sistemului de asigurări sociale de sănătate, de colectare, administrare, utilizare și control al fondurilor asigurărilor sociale de sănătate;

5. stabilește, în colaborare cu Ministerul Sănătății și Familiei, Colegiul Medicilor din România, reprezentanți ai spitalelor și clinicilor universitare, ai unităților de cercetare, ai organizațiilor neguvernamentale, ai sindicatelor și patronatelor, precum și cu reprezentanți ai populației, obiectivele programelor de sănătate publică;

6. supraveghează și controlează funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate;

7. monitorizează și controlează modalitatea de eliberare a medicamentelor conform prevederilor art. 48 din Legea nr. 145/1997, cu modificările și completările ulterioare;

8. constituie comisii de experți care elaborează proiecte de norme metodologice pentru acordarea serviciilor medicale, ce vor fi aprobate de Comisia mixtă a Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și a Colegiului Medicilor din România;

9. elaborează criteriile de acreditare a furnizorilor de servicii medicale;

10. elaborează și modifică, împreună cu Colegiul Medicilor din România, Contractul-cadru privind condițiile acordării asistenței medicale în cadrul sistemului asigurărilor sociale de sănătate, până la data de 30 noiembrie a anului în curs pentru anul viitor, cu avizul Ministerului Sănătății și Familiei și al ministerelor cu rețele sanitare proprii, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului, în condițiile legii;

11. elaborează, împreună cu Colegiul Medicilor din România, criteriile privind calitatea asistenței medicale din sistemul de asigurări sociale de sănătate;

12. elaborează, împreună cu Colegiul Medicilor din România, Regulamentul de funcționare a comisiilor de acreditare a medicilor din sistemul de asigurări sociale de sănătate;

13. participă la acreditarea medicilor și a personalului sanitar care pot fi admiși să lucreze în sistemul de asigurări sociale de sănătate;

14. organizează, împreună cu Colegiul Medicilor din România, controlul activității medicale furnizate asiguraților, conform criteriilor prevăzute la art. 31 și 32 din Legea nr. 145/1997;

15. elaborează anual, împreună cu Ministerul Sănătății și Familiei, lista cuprinzând denumirile comune internaționale (DCI) ale medicamentelor din Nomenclatorul medicamentelor și produselor biologice de uz uman, de care beneficiază asigurații, pe bază de prescripție medicală, în tratament ambulatoriu, cu sau fără contribuție personală;

16. elaborează anual, împreună cu Colegiul Medicilor din România, liste nominale cuprinzând materialele sanitare, protezele și ortezele;

17. acreditează persoanele fizice sau juridice care pot furniza materialele prevăzute la pct. 16, stabilește cadrul general privind modul de furnizare și condițiile de plată pentru aceste materiale, care urmează să fie prevăzute în contractele directe încheiate între casele de asigurări de sănătate și furnizori;

18. desemnează reprezentanți în comisia centrală, care aprobă procurarea aparaturii de mare performanță, alături de reprezentanți ai Colegiului Medicilor din România și ai Ministerului Sănătății și Familiei;

19. elaborează reglementările privind plățile suplimentare ale asiguraților pentru unele medicamente și servicii medicale suplimentare;

20. organizează un sistem de asigurare pentru răspundere civilă a furnizorilor de servicii medicale;

21. organizează, împreună cu Colegiul Medicilor din România, Comisia centrală de arbitraj și avizează regulamentul de organizare și funcționare a acesteia;

22. elaborează proiectul de statut-cadru pentru casele de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București;

23. aprobă statutele caselor de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, regulamentele de organizare și funcționare, organigrama și statele de funcții ale acestora;

24. elaborează normele de organizare de personal;

25. definitivează proiectele de bugete de venituri și cheltuieli ale caselor de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, precum și pe cele ale Casei Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești și Casei de Asigurări de Sănătate a Transporturilor, la propunerea acestora;

26. aprobă anual bugetele de venituri și cheltuieli corespunzătoare unui plan de activități și listele de investiții ale caselor de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, la propunerea acestora;

27. administrează bunurile mobile și imobile, dobândite, în condițiile legii, din activități proprii, subvenții, donații sau din alte surse;

28. stabilește anual, în limitele legii, cota de contribuție a caselor de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, și a Casei Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești și Casei de Asigurări de Sănătate a Transporturilor la constituirea fondului de redistribuire pentru susținerea bugetelor caselor de asigurări de sănătate cu dezechilibre financiare și elaborează anual criteriile pe baza cărora se calculează sumele aferente fondului de redistribuire;

29. stabilește destinația de utilizare a fondului de rezervă propriu;

30. elaborează metodologia privind tipărirea, distribuirea și evidența carnetelor de asigurat;

31. asigură evidența statistică necesară în activitatea specifică sistemului de asigurări sociale de sănătate și colaborează cu instituții cu atribuții în domeniul statisticii;

32. efectuează prin intermediul caselor de asigurări de sănătate, direct sau prin intermediari specializați, sondaje în vederea evaluării gradului de satisfacere a asiguraților și de evaluare a interesului manifestat de aceștia față de calitatea serviciilor medicale și asigură controlul măsurilor stabilite în gestionarea fondurilor pentru realizarea funcționării sistemului asigurărilor sociale de sănătate într-un mod coerent și unitar.

Art. 6. — Casa Națională de Asigurări de Sănătate și casele de asigurări de sănătate vor funcționa având la bază un sistem de informatizare integrat.

Art. 7. — Casa Națională de Asigurări de Sănătate elaborează norme privind modul de încasare a contribuțiilor la Fondul de asigurări sociale de sănătate.

Art. 8. — (1) În cazul neachitării la termen, potrivit legii, a contribuțiilor datorate Fondului de asigurări sociale de sănătate Casa Națională de Asigurări de Sănătate, prin casele de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, precum și Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești și Casa de Asigurări de Sănătate a Transporturilor procedează la aplicarea măsurilor de executare silită pentru încasarea sumelor cuvenite bugetului asigurărilor sociale de sănătate și a majorărilor de întârziere, potrivit procedurii instituite prin Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, aprobată prin Legea nr. 108/1996, cu modificările ulterioare, ale cărei dispoziții se aplică în mod corespunzător.

(2) Casa Națională de Asigurări de Sănătate elaborează norme metodologice privind activitatea de executare silită pentru recuperarea creanțelor la Fondul de asigurări sociale de sănătate, privind acordarea de îlesniri, amânări și eşalonări la plata contribuțiilor, precum și norme tehnice

privind constituirea și utilizarea fondului pentru acordarea de stimulente.

CAPITOLUL III

Organele de conducere ale Casei Naționale de Asigurări de Sănătate

SECȚIUNEA 1

Consiliul de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate — atribuții, funcționare

Art. 9. — (1) În exercitarea atribuțiilor ce îi revin potrivit legii și prezentului statut Consiliul de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate adoptă hotărâri.

(2) Consiliul de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate are următoarele atribuții:

a) aprobă statutul și strategia Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, la propunerea președintelui acesteia;

b) aprobă planul de activitate și proiectul bugetului Fondului de asigurări sociale de sănătate;

c) aprobă rapoarte de gestiune lunare, trimestriale și anuale, prezentate de președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate;

d) aprobă proiectul contractului-cadru;

e) aprobă măsuri privind administrarea patrimoniului, potrivit legii;

f) stabilește destinația de utilizare a fondului de rezervă propriu rămas neutilizat la finele fiecărui an;

g) aprobă normativele pentru funcționarea caselor de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, a Casei Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești și a Casei de Asigurări de Sănătate a Transporturilor;

h) aprobă planul anual de activitate al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate înaintat, după aprobarea proiectului de buget;

i) aprobă statutele caselor de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, regulamentele de organizare și funcționare și organigramele acestora.

Art. 10. — Membrii Consiliului de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și cei ai consiliilor de administrație ale caselor de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) să fie cetățeni români;

b) să aibă capacitate de exercițiu deplină;

c) să nu aibă cazier judiciar;

d) să aibă vârsta de cel puțin 25 de ani;

e) să nu se afle în una dintre situațiile de incompatibilitate prevăzute de lege și de prezentul statut;

f) să nu fi fost colaborator al securității ca poliție politică, în sensul art. 2 din Legea nr. 187/1999.

Art. 11. — Consiliul de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate este constituit din 17 membri, după cum urmează:

a) 5 reprezentanți ai statului, dintre care 2 sunt numiți de Președintele României și 3 de primul-ministru, la propunerea ministrului sănătății și familiei, a ministrului muncii și solidarității sociale și a ministrului finanțelor publice;

b) 5 membri numiți prin consens de asociațiile patronale reprezentative la nivel național;

c) 5 membri numiți prin consens de organizațiile sindicale reprezentative la nivel național;

d) 2 membri numiți de primul-ministru cu consultarea Consiliului Național al Persoanelor Vârstnice.

Art. 12. — Consiliul de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate este legal constituit și funcționează începând cu data la care sunt numiți cel puțin 11 membri, cu condiția ca la ședință să fie prezenți cel puțin 3 dintre membrii desemnați de puterea executivă, 3 dintre membrii desemnați de sindicatele reprezentative și 3 dintre membrii desemnați de asociațiile patronale reprezentative.

Art. 13. — Consiliul de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate se întrunește ori de câte ori este necesar, dar cel puțin o dată pe lună, și ia hotărâri valabile în prezența a cel puțin 11 membri și cu votul a cel puțin două treimi din numărul membrilor prezenți.

Art. 14. — Convocarea Consiliului de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate se face de către președintele acesteia. Convocarea consiliului de administrație va fi făcută și la solicitarea a cel puțin unei treimi din numărul membrilor acestuia.

Art. 15. — (1) Consiliul de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate își alege 2 vicepreședinți în condițiile legii.

(2) Consiliul de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate mandatează pe unul dintre cei 2 vicepreședinți să îl înlocuiască pe președinte în caz de forță majoră.

Art. 16. — Membrii Consiliului de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, cu excepția președintelui și a vicepreședinților, nu sunt salariați ai acesteia și primesc o indemnizație lunară de până la 20% din salariul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, în condițiile prezentei efective la ședințele consiliului de administrație.

SECȚIUNEA a 2-a

Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate — atribuții

Art. 17. — (1) Președintele Consiliului de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate îndeplinește și funcția de președinte al acesteia.

(2) Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate este ordonator principal de credite.

Art. 18. — Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate are următoarele atribuții:

a) organizează și conduce structurile executive ale acesteia;

b) asigură coerența și eficiența gestiunii financiare a fondurilor asigurărilor sociale de sănătate;

c) elaborează normele, regulamentele și procedurile administrative specifice îndeplinirii atribuțiilor prevăzute la lit. a) și b) și elaborează normele specifice de personal;

d) organizează și coordonează activități de control pe ansamblul sistemului asigurărilor sociale de sănătate;

e) aplică sancțiuni disciplinare și administrative pentru nerespectarea normelor și regulamentelor prevăzute la lit. c);

f) răspunde de aducerea la îndeplinire a hotărârilor Consiliului de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate;

g) aprobă, la propunerea Consiliului de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, criteriile de stabilire a cuantumului indemnizațiilor membrilor consiliilor de

administrație ale Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, caselor de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, și modalitatea de plată a acestora, în condițiile legii;

h) emite ordine în exercitarea mandatului său, precum și pentru punerea în aplicare a hotărârilor consiliului de administrație;

i) supraveghează și controlează funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate;

j) reprezintă Casa Națională de Asigurări de Sănătate în relațiile cu terții;

k) convoacă Consiliul de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și conduce ședințele acestuia;

l) aprobă înființarea de oficii teritoriale la nivelul caselor de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, la propunerea acestora, în condițiile legii;

m) aprobă contractarea de consultanță de specialitate în condițiile și situațiile prevăzute de actele normative în vigoare;

n) definitivează proiectele de bugete de venituri și cheltuieli ale caselor de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, al Casei Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești și al Casei de Asigurări de Sănătate a Transporturilor, la propunerea acestora, și elaborează proiectul bugetului de venituri și cheltuieli centralizat al Fondului de asigurări sociale de sănătate, pe care, cu aprobarea Consiliului de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, îl înaintează spre aprobare Parlamentului;

o) promovează imaginea Casei Naționale de Asigurări de Sănătate;

p) stabilește anual criteriile de utilizare a fondului de redistribuire și administrează acest fond;

r) organizează concurs pentru ocuparea postului de director general al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, conform prevederilor legale, stabilind criteriile și standardele de performanță pentru ocuparea acestui post;

s) numește cu delegație directorul general al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate până la ocuparea postului prin concurs, conform legii;

ș) desemnează reprezentanți în comisia centrală care aprobă procurarea aparaturii de înaltă performanță alături de reprezentanți ai Colegiului Medicilor din România și ai Ministerului Sănătății și Familiei;

t) aprobă statele de funcții ale Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și ale caselor de asigurări de sănătate în urma definitivării bugetului Fondului de asigurări sociale de sănătate și în baza organigramei aprobate de consiliul de administrație;

ț) numește directorii generali ai caselor de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, care asigură conducerea acestora ca ordonator secundar de credite, în urma concursului organizat de Casa Națională de Asigurări de Sănătate în condițiile legii și stabilește atribuțiile și competențele acestora;

u) numește, cu delegație, directorii generali ai caselor de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, până la ocuparea postului prin concurs, în condițiile art. 101 alin. (1) din Legea nr. 145/1997, cu modificările și completările ulterioare;

v) organizează încasarea sumelor cuvenite Fondului de asigurări sociale de sănătate, potrivit procedurilor instituite

de Ordonanța Guvernului nr. 11/1996, cu modificările ulterioare;

z) alte atribuții prevăzute de lege.

Art. 19. — Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate poate delega atribuții de reprezentare oricărui vicepreședinte sau membru al Consiliului de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate.

Art. 20. — Mandatul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate încetează prin demisie, prin revocare de către primul-ministru sau prin deces.

CAPITOLUL IV

Vicepreședinții Consiliului de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate — atribuții

Art. 21. — Vicepreședinții Consiliului de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate îndeplinesc și funcția de vicepreședinte al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate.

Art. 22. — Vicepreședinții Casei Naționale de Asigurări de Sănătate au următoarele atribuții:

a) urmăresc aducerea la îndeplinire a hotărârilor consiliului de administrație, încredințată de către președinte;

b) preiau, în caz de forță majoră, atribuțiile președintelui, în condițiile prevăzute de prezentul statut;

c) asigură comunicarea cu asociațiile patronale, organizațiile sindicale și organizațiile pensionarilor;

d) asigură îndeplinirea condițiilor legale și ale prezentului statut cu privire la constituirea și la funcționarea consiliilor de administrație ale caselor de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București;

e) îndrumă și controlează nemijlocit activitatea consiliilor de administrație ale caselor de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, sub aspectul legalității activității și al respectării prevederilor prezentului statut și îl informează pe președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate asupra celor constatate;

f) alte atribuții date în competență prin lege și prin prezentul statut.

Art. 23. — Mandatele vicepreședinților încetează prin demisie, prin deces sau prin revocare de către consiliul de administrație, cu votul a cel puțin două treimi din numărul membrilor acestuia, sau prin revocarea ca membru al consiliului de administrație de către cei care i-au desemnat.

CAPITOLUL V

Consiliile de administrație ale caselor de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București — atribuții, funcționare

Art. 24. — Consiliile de administrație ale caselor de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, au următoarele atribuții principale:

a) aprobă proiectul statutului propriu;

b) aprobă proiectul bugetului de venituri și cheltuieli anuale aferente fondului asigurărilor sociale de sănătate;

c) aprobă rapoartele de gestiune lunare, trimestriale și anuale, prezentate de directorul general;

d) aprobă politica de contractare propusă de directorul general, cu respectarea contractului-cadru;

e) aprobă programele de acțiuni de îmbunătățire a disciplinei financiare, inclusiv măsurile de executare silită, potrivit prevederilor legale în vigoare;

f) alte atribuții date în competență prin lege sau prin prezentul statut.

Art. 25. — Membrii consiliilor de administrație ale caselor de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, sunt obligați să participe la adoptarea hotărârilor care să asigure funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate la nivel local.

CAPITOLUL VI

Directorul general al caselor de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București — atribuții

Art. 26. — (1) Directorul general conduce activitatea caselor de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, și este numit de președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate în urma concursului organizat de Casa Națională de Asigurări de Sănătate pentru ocuparea acestui post în condițiile prevăzute de Legea nr. 145/1997, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Directorul general este ordonator secundar de credite.

Art. 27. — Directorul general are următoarele atribuții:

a) aplică normele de gestiune, regulamentele de organizare și funcționare și procedurile administrative unitare;

b) elaborează formele adaptate pentru norme interne de organizare și funcționare;

c) organizează și coordonează activitatea de control al execuției contractelor de furnizare de servicii medicale;

d) organizează și coordonează activitatea de control al colectării fondului asigurărilor sociale de sănătate;

e) propune programe de acțiuni de îmbunătățire a disciplinei financiare, precum și executarea silită potrivit art. 10 din Legea nr. 145/1997, cu modificările și completările ulterioare;

f) administrează bunurile mobile și imobile dobândite de casa de asigurări de sănătate în condițiile legii;

g) încheie contracte de furnizare de servicii medicale;

h) urmărește realizarea serviciilor medicale pe baza criteriilor privind calitatea asistenței medicale care se acordă asiguraților;

i) administrează fondul asigurărilor sociale de sănătate propriu, cu respectarea actelor normative în vigoare și a normelor elaborate de Casa Națională de Asigurări de Sănătate, asigurând funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate la nivel local;

j) elaborează și înaintează Casei Naționale de Asigurări de Sănătate rapoartele și situațiile prevăzute de normele legale în vigoare și cele solicitate de Casa Națională de Asigurări de Sănătate;

k) asigură elaborarea statutului propriu al casei de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, cu respectarea prevederilor legale în vigoare, ale Statutului Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, pe baza statutului-cadru înaintat de Casa Națională de Asigurări de Sănătate;

l) propune președintelui consiliului de administrație al casei de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, convocarea consiliului de administrație pentru adoptarea hotărârilor în exercitarea atribuțiilor ce le revin potrivit statutului propriu;

m) poate face propuneri președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate pentru înființarea de oficii teritoriale, potrivit legii;

n) urmărește activitatea de identificare pe plan local a bunurilor imobile care au aparținut fostei Case Centrale de Asigurări Sociale și transmite Casei Naționale de Asigurări de Sănătate documentația în vederea revendicării acestora;

o) alte atribuții date în competența sa de actele normative în vigoare, de prezentul statut și de statutul propriu al casei de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București.

CAPITOLUL VII

Relațiile Casei Naționale de Asigurări de Sănătate cu casele de asigurări de sănătate

Art. 28. — (1) Sistemul de asigurări sociale de sănătate este un sistem național, unitar, coordonat de Casa Națională de Asigurări de Sănătate în calitate de instituție publică autonomă de interes național.

(2) Sistemul național al asigurărilor sociale de sănătate este constituit din casele de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, care asigură funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate la nivel local, din Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești, care asigură funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate în municipiile și orașele în care funcționează formațiuni medicale aparținând ministerelor și instituțiilor din domeniul apărării, ordinii publice, siguranței naționale și autorității judecătorești și din Casa de Asigurări de Sănătate a Transporturilor, care asigură funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate pentru personalul Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței, instituțiilor publice din subordine, regiilor autonome, companiilor naționale, societăților naționale și al societăților comerciale, care desfășoară activități în domeniul transporturilor aeriene, navale, rutiere, feroviare și cu metroul, pentru membrii de familie ai acestora, precum și pentru pensionarii care au lucrat în transporturi și pentru membrii lor de familie, care folosesc rețeaua sanitară proprie a Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței.

Art. 29. — (1) În calitate de ordonator principal de credite președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate definitivează proiectele de bugete de venituri și cheltuieli ale caselor de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, al Casei Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești și Casei de Asigurări de Sănătate a Transporturilor, la propunerea conducătorilor acestora, în calitate de ordonatori secundari de credite, în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 72/1996 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare, și cu cele ale normelor metodologice elaborate de Ministerul Finanțelor Publice.

(2) Bugetul centralizat al fondurilor de asigurări sociale de sănătate se aprobă de Parlament, la propunerea Casei Naționale de Asigurări de Sănătate.

CAPITOLUL VIII

Incompatibilități

Art. 30. — Președintele și vicepreședintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, angajați ai acesteia, nu pot exercita pe durata mandatelor lor alte funcții sau demnități publice, cu excepția funcțiilor didactice în învățământul superior, și nici funcții în organele de conducere ale asociațiilor patronale sau ale organizațiilor sindicale ori în organizații ale pensionarilor.

Art. 31. — Pot fi membri ai consiliilor de administrație ale caselor de asigurări de sănătate, pe durata exercitării mandatelor lor, persoanele care întrunesc condițiile prevăzute la art. 10 din prezentul statut.

Art. 32. — Persoanele care dețin funcții de conducere la furnizorul de servicii medicale care se află în relație contractuală cu casa de asigurări de sănătate, la Colegiul Medicilor din România și la Colegiul Farmaciștilor din România nu pot fi membri ai consiliului de administrație al casei de asigurări de sănătate.

Art. 33. — Persoanele care sunt asociați/acționari ai furnizorilor de servicii medicale, precum și titulari ai contractelor de furnizare de servicii medicale cu casa de asigurări de sănătate nu pot fi angajați ai casei de asigurări de sănătate respective.

Art. 34. — Personalul de specialitate angajat în compartimentele de audit intern nu poate fi implicat în vreun fel în îndeplinirea activităților pe care le auditează.

Art. 35. — Persoanele care prin activitatea desfășurată au produs casei de asigurări de sănătate prejudicii constatate și dovedite potrivit actelor normative în vigoare nu pot fi membri ai consiliilor de administrație ale caselor de asigurări de sănătate sau angajați ai acestora.

CAPITOLUL IX

Felul, cantitatea și calitatea unor servicii care nu sunt definite expres în lege

Art. 36. — Casa Națională de Asigurări de Sănătate va organiza un sistem de asigurări pentru răspundere civilă pentru furnizorii de servicii medicale care sunt în relații contractuale în sistemul de asigurări sociale de sănătate.

Art. 37. — Casa Națională de Asigurări de Sănătate, prin casele de asigurări de sănătate, va lua măsuri pentru asigurarea standardelor de calitate ale serviciilor medicale contractate de acestea pentru asigurații proprii.

Art. 38. — Casa Națională de Asigurări de Sănătate va aloca fonduri distincte și va organiza structuri adecvate, destinate pregătirii și perfecționării personalului propriu și al caselor de asigurări de sănătate, în cadrul unui sistem de evaluare și perfecționare continuă a acestora.

Art. 39. — Casa Națională de Asigurări de Sănătate va putea angaja consultanță de expertiză, pe diverse domenii de specialitate, în funcție de necesități, pentru îndeplinirea atribuțiilor prevăzute în prezentul statut.

Art. 40. — Casa Națională de Asigurări de Sănătate va iniția, împreună cu instituții care au vocația legală de a propune și promova proiecte de acte normative, acele acte care sunt necesare pentru asigurarea continuării reformei sistemului sanitar, în mod deosebit a sistemului de asigurări sociale de sănătate.

CAPITOLUL X

Serviciul medical al casei de asigurări de sănătate

Art. 41. — (1) Serviciul medical al casei de asigurări de sănătate se organizează potrivit legii.

(2) Consiliul de administrație al casei de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, numește medicul șef în urma promovării concursului organizat de Casa Națională de Asigurări de Sănătate în condițiile legii.

CAPITOLUL XI

Nivelul și modul de încasare a contribuției la Fondul de asigurări sociale de sănătate

Art. 42. — (1) Nivelul contribuțiilor de asigurări sociale de sănătate datorate de angajatori și asigurați este cel stabilit de prevederile legale în vigoare.

(2) Modul de încasare a contribuțiilor de asigurări sociale de sănătate este stabilit prin norme elaborate de Casa Națională de Asigurări de Sănătate, conform prevederilor legale.

CAPITOLUL XII

Drepturi salariale

Art. 43. — Pentru munca prestată în condițiile stabilite prin contractul individual de muncă personalul propriu al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și al caselor de asigurări de sănătate are dreptul la un salariu stabilit în raport cu complexitatea postului pentru care este încadrat și cu calitățile personale reflectate în modul de realizare a sarcinilor de serviciu stabilite.

Art. 44. — Pentru îndeplinirea prevederilor art. 103 alin. (4) din Legea nr. 145/1997, cu modificările și completările ulterioare, Consiliul de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate mandatează anual o echipă de negociere a contractului colectiv de muncă din rețeaua sistemului asigurărilor sociale de sănătate.

Art. 45. — (1) Salariile președintelui și vicepreședinților Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, precum și salariul și celelalte drepturi salariale ale directorului general al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate sunt cele prevăzute în Legea nr. 145/1997, cu modificările și completările ulterioare, și se modifică în mod corespunzător ori de câte ori intervin reglementări noi în sistemul de stabilire a indemnizațiilor pentru funcțiile de ministru și secretar de stat, respectiv în sistemul de stabilire a salariilor de bază aplicabil personalului din ministere.

(2) Salariile de bază la nivelul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și al caselor de asigurări de sănătate se stabilesc prin negociere și sunt ierarhizate pe funcții, conform anexei nr. 2.

(3) Salariile de bază pentru personalul de execuție sunt diferențiate pe funcții, grade și trepte profesionale, între limita minimă și limita maximă ale grilei de salarizare, conform anexei nr. 2. Angajarea pe funcții de execuție și de conducere se va face pe baza performanței profesionale rezultate în urma concursului organizat pentru ocuparea posturilor vacante, întocmindu-se fișa de evaluare pe baza criteriilor de selecție la angajare, conform anexei nr. 3.

Art. 46. — (1) Angajarea și promovarea în funcții și evaluarea personalului se stabilesc pe baza normelor de evaluare și încadrare care se vor elabora în termen de 30 de zile de la publicarea prezentului statut în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Normele de evaluare și încadrare se aprobă de Consiliul de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate.

Art. 47. — Statul de funcții al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și al caselor de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, precum și al Casei Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești și al Casei de Asigurări de Sănătate a Transporturilor se aprobă anual de președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, în calitate de ordonator principal de credite.

CAPITOLUL XIII

Cenzorii

Art. 48. — (1) Gestiunea Casei Naționale de Asigurări de Sănătate este controlată de 3 cenzori și de 3 cenzori supleanți.

(2) Pentru îndeplinirea atribuțiilor lor cenzorii răspund solidar.

Art. 49. — (1) Durata mandatului cenzorilor este de 3 ani, ei putând fi realesi pentru cel mult încă un mandat. Cenzorii își exercită personal mandatul.

(2) Cel puțin unul dintre cenzori trebuie să fie expert contabil sau contabil autorizat, în condițiile legii.

Art. 50. — Cenzorii sunt remunerați cu sume stabilite de consiliul de administrație.

Art. 51. — Atribuțiile cenzorilor sunt:

a) să supravegheze și să controleze gestiunea Casei Naționale de Asigurări de Sănătate;

b) să verifice dacă darea de seamă contabilă și contul de execuție sunt legal întocmite, în concordanță cu normele metodologice în vigoare;

c) să prezinte consiliului de administrație raportul privind darea de seamă contabilă și contul de execuție.

Art. 52. — Obligațiile cenzorilor sunt:

a) să facă lunar, inopinat, inspecții și controale ale casei și să verifice existența titlurilor sau a valorilor care sunt proprietatea Casei Naționale de Asigurări de Sănătate ori care au fost primite în gaj, cauțiune sau depozit;

b) să participe la ședințele consiliului de administrație atunci când sunt invitați, putând face propuneri ori de câte ori consideră că este necesar.

Art. 53. — Cenzorii deliberază împreună, iar în caz de divergență vor întocmi rapoarte separate, pe care le vor prezenta consiliului de administrație.

Art. 54. — Pe toată durata mandatului cenzorii sunt obligați să păstreze confidențialitatea activității Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, a documentelor și a actelor acesteia.

Art. 55. — Cenzorii sunt obligați să țină un registru special al deliberărilor.

Art. 56. — Cenzorii îndeplinesc și alte atribuții prevăzute de lege.

CAPITOLUL XIV

Auditul intern și controlul financiar preventiv al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și al caselor de asigurări de sănătate

Art. 57. — (1) Prin ordin al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate se înființează compartimente specializate la nivelul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și al caselor de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, în conformitate cu prevederile legale în materie.

(2) Auditul intern se exercită asupra tuturor activităților desfășurate de Casa Națională de Asigurări de Sănătate și de casele de asigurări de sănătate, precum și asupra utilizării de către terți, indiferent de natura juridică a acestora, a sumelor gestionate de aceștia din fondurile asigurărilor sociale de sănătate.

CAPITOLUL XV

Arbitrajul

Art. 58. — Casa Națională de Asigurări de Sănătate împreună cu Colegiul Medicilor din România organizează Comisia Centrală de Arbitraj.

Art. 59. — Sediul Comisiei Centrale de Arbitraj este în municipiul București, Calea Călărașilor nr. 248, sectorul 3.

Art. 60. — Comisia Centrală de Arbitraj este formată din 2 arbitri delegați de Casa Națională de Asigurări de Sănătate, respectiv de Colegiul Medicilor din România. Președintele Comisiei Centrale de Arbitraj va fi un arbitru acceptat de ambele părți.

Art. 61. — Arbitrii Comisiei Centrale de Arbitraj sunt acreditați și înregistrați de Ministerul Justiției, la solicitarea scrisă a conducerilor Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și Colegiului Medicilor din România.

Art. 62. — Atribuțiile, organizarea și funcționarea Comisiei Centrale de Arbitraj se stabilesc prin Regulamentul privind activitatea arbitrajului de pe lângă Casa Națională de Asigurări de Sănătate, aprobat prin ordin al ministrului justiției.

NOTĂ:

Anexele nr. 1, 2 și 3 vor fi transmise caselor de asigurări de sănătate județene, respectiv a municipiului București, precum și caselor de asigurări de sănătate asimilate caselor județene.

CAPITOLUL XVI

Modalități de publicitate

Art. 63. — (1) Casa Națională de Asigurări de Sănătate este obligată să folosească, direct sau prin terți acreditați, orice mijloc de informare în masă pentru reprezentarea, informarea și susținerea intereselor asiguraților.

(2) În vederea informării trimestriale a asiguraților Casa Națională de Asigurări de Sănătate va edita și va publica materiale pentru informarea asiguraților și un raport anual de activitate.

CAPITOLUL XVII

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 64. — Prezentul statut este aprobat, în condițiile legii, astăzi 5 martie 2001, de către Consiliul de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate și va intra în vigoare la data publicării lui în Monitorul Oficial al României, Partea I.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate : Centrul pentru relații cu publicul și agenții economici, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
